

3
новодошлите. Стисна крепко ръцете им.

- Тук са всички, - каза той. - Коча, Татимир, ^{Хриз}Хриз, Иван-ко, Саца... - след това прибави по-тихо, извърнат към Белота - Братовчеде, днес Ицо не е ли идвал у вас?

Белота поклати глава.

- Това момче се е изгубило от снощи. Мама плака цял ден. Аз все се надявах, че е у вас.

- Не ставай дете. Ицо е отишъл на лов и е останал да спи в манастира. Конят му тук ли е?

- Не.

- Виждаш ли? А нещо друго? Пратеникът върна ли се?

Сивите очи на Белгуна потъмняха. Между веждите му се отсече дълбока отвесна бръчка.

- Още не.

По-големият брат Тодор разговаряше в един ъгъл с някакъв възрастен духовник.

- За втори път ми се яви на сън добропобедникът Димитър... - каза тихо иерей Василий, - яви ми се и каза "Бог ме посла да помогна на българското царство да се възобнови. Наближава великият час..."

Изведнъж върху плочите на двора звънна ^{та}хонски тропот. Някой изтича бързо по стълбите, врата ^{та}се блъсна широко и едно съвсем младо момче - задъхано, с блестящи очи - застана на прага и извика:

- Солун паднал!

Мъжете наскачаха, развикаха се, двама старци се прегърнаха просълзени, всички заобиколиха момчето, отрупаха го с въпроси. То мълчеше съвсем бледо и се усмихваше, гърдите му се вдигаха бурно в тежка умора. Съвсем бавно бузите му полази гъста алена багра.